

ARTISTES LOCALS

Oli, de H. Brugaroles

La diversidad de condiciones físicas de esta zona permite los más variados cultivos, y la reconocida actividad de sus habitantes obliga a producir hasta a los suelos más ingratos. Desde el Besós al Tordera, lomas, campos y cañados ostentan el más esmerado cultivo. Los yermos son cosa rara y completamente desconocidos los barbechos, pues que la previsión del vallesano no puede fiar la fertilidad de sus tierras a un primitivo y rutinario sistema.

¡Cuán otra sería la prosperidad de nuestra patria, si en todas partes se practicara como aquí la santa virtud del trabajo!

DR. JOAN CADEVALL i DIARS

FEM JUSTICIA!

“Com el Vallès no hi ha res”. Vet-aquí una dita que el bon vallesà ha sabut escampar arreu del món amb el mateix aplom i confiança del qui exposa una veritat innegable, tal com: “Per Nadal, cada ovel·la a son corral”, i “pel juliol,” etc., etc.

El bon vallesà sap alabar i glossar les coses bones del seu tros: el cel, el paisatge, els fruits de la terra, els envelats, les orquestres, les dones, l'equip de futbol, els ous i les botifarres, els guardes urbans... Però el bon vallesà no sempre és just. Hi ha omissions imperdonables, oïmés tractant-se de qüestions de patriotisme. Una d'aquestes omissions (oh, flaqueza humana!) és la de deixar de banda una de les coses més delicioses i saludables de la nostra comarca: l'escudella.

No hi ha dret! Es ominós que el bon vallesà, després de fer l'apologia de les riqueses de la seva terra, deixi oblidada l'escudella dintre la sopera i només se'n recordi quan li posen al davant.

Trist destí, el d'aquest meravellós menjar! Quan al redós d'una taula ben parada unes boques agressives estan esperant el moment d'entrar en acció i un silenci expectant va invadint l'ambient anguniós, és llavors que ve el moment més emocionant de l'àpat. Com una deïtat la mestressa de la casa, es presenta, augusta i riallera, portant en ses mans la blanquíssima sopera que conté el manà esperat de tots. ¿Què he dit, sopera!... L'esloig de la felicitat, el corn de l'abundància, l'arca santa del ritual que quan l'amfitrió solemnement descobreix, envolta de deliciós encens tots els presents, i embauma dolçament els sentits i l'ànima fins dels més escèptics.

Per què llavors ningú no es recorda de les altres bel·leses que l'envolten? Per què llavors, torno a preguntar, el bon vallesà deixa de banda les seves aficions, els seus amors, les seves preocupacions i allí només rendeix culte a una sola cosa? Per què som tan ingrats els homes?...

...Ha passat aquell moment; tothom s'ha saciat d'aquell deliciós nèctar que és la quinta-essència del mateix Vallès, extret de la substància dels seus fruits i de la mollera del seu bestiar, i és el mirall convergent del seu paisatge i del seu cel i la líquefacció del bloc de ses bel·leses, magnífica demostració de la gràcia i de l'art domèstica de les nostres dones.

Enlloc més de Catalunya no hi ha res que es pugui comparar amb l'escudella del Vallès: ni el brou de la Cerdanya, ni la sopa amb mandonguilles de la Plana de Vic, ni els ànecs d'aigua de l'Empordà, ni la llebre de l'Urgell, ni la perdiu de la Segarra, ni els plats a la marinera de la Maresma, ni els vins del Priorat...

I si hi ha algú que no em cregui, pitjor per ell, perquè o serà que mai no ha estat convidat enlloc o se li pot assegurar que la dona no l'estima.

I prou, perquè aquestes ratlles ja farien escudella... en el sentit que hi donen els que tenen enveja del nostre plat autòcton vallesà.

J. M. R.